

Så er der kapacitetsopbygningen, altså det, der på dansk hedder opbygning af kunnen og viden og praktiske erfaringer i ulandene. Man har brug for overførsel af miljømæssig rigtig teknik og viden, man har brug for at kunne indrette forbrug, så produktionsmønstrene i industrilandene kan bruges på en mere bæredygtig måde, og netop det samspil har meget for sig. Den danske vindmølleeksport og dansk bistand til f.eks. vedvarende energi er gode eksempler på, hvordan det kan gøres.

Min næste pointe er det helt særlige ansvar, som private virksomheder har. Vi må opfordre vore udmærkede private virksomheder både her i landet og ikke mindst i de mange andre lande til at udvikle konkurrencedygtige produkter, der er bæredygtige og kan klare sig på markederne i udviklingslandene.

Igen er vindmøllerne et meget godt eksempel på, hvordan en national bevidst politik kan lægges til grund. Det er jo ikke tilfældigt, at dansk vindmølleeksport i dag tegner sig for cirka halvdelen af verdensmarkedet, men det kommer, fordi vi ville det, fordi det blev resultatet af en bevidst politik.

FN's generalsekretær har fremlagt ambitiøse tanker om et global compact, altså et partnerskab mellem FN og det internationale private erhvervsliv. Det er gode ideer, som skal langt frem på banen i forbindelse med topmødet i Johannesburg.

FN's generalsekretær, Kofi Annan, har allerede gjort meget for at øge effektiviteten og gennemskueligheden i FN's egne institutioner.

Der kan gøres mere for at styrke den bæredygtige udvikling. Fra dansk side vil vi presse på for at få internationale aftaler og beslutninger. Vi har brug for effektive internationale organisationer. Vi støtter derfor også fortsat en styrkelse af FN's Kommission for Bæredygtig Udvikling, CSD, FN's miljøprogram UNEP og den centrale finansieringsmekanisme på det globale miljøområde, der blev oprettet efter Rio, den globale miljøfacilitet, som jeg var inde på før.

Jeg har nævnt en række af de meget centrale elementer, vi skal have med i verdensstopmødets sammenhæng og i forberedelserne. Til sidst et par ekstra ord om processen:

Vi er allerede i den danske regering gået i gang med at planlægge vores deltagelse, vores proces, så uhyre vigtigt det er. Vi lægger vægt på, at den forberedelsesproces, jeg har omtalt, også respekteres, sådan som FN's generalforsamling har besluttet det. Det har vi, og det er

der også enighed om fra hele EU's side, givet klart udtryk for.

Den danske forhandlingslinje må løbende udbygges, og konceptet for den globale aftale udvikles, men ambitionsniveauet skal ligge mindst i det omfang, jeg her har skitseret, på de konkrete felter, jeg har skitseret. Verdenstopmødet og det danske formandskab ligger godt tidsmæssigt; det skal også ligge godt indholdsmæssigt.

Der er også i Danmark, vil jeg sige, behov for at inddrage alle relevante aktører i processen. Den danske linje vil efter forudgående koordination mellem vore ministerier på embedsmandsplan blive fastlagt i regeringens topmødeudvalg, hvor vi sikrer en bred ministerdeltagelse. Ngo'er, arbejdsmarkedets parter, erhvervslivets organisationer vil ligesom ved forberedelsen af Riokonferencen i 1992 blive inddraget i processen gennem det såkaldte UNGASS-udvalg.

I fællesskab kan vi fra dansk side levere et meget betydeligt bidrag til FN-processen som land, som kommende EU-formandsland, med alle de erfaringer, vi har, og jeg synes egentlig, at de seneste møder både det i Paris, som jeg omtalte, og andre peger i den rigtige retning.

Jeg vil hermed meget gerne invitere til et bredt samarbejde om denne vigtige opgave. Jeg vil også gerne understrege endnu en gang, at det er markante, offensive meldinger og ambitioner, vi har brug for. Vi vil gerne gøre en forskel, det er det, der gør politik værd at have med at gøre, og der er brug for mere politik og ikke mindre.

Formand, jeg håber herefter, at miljøministeren og udviklingsministeren også kan bidrage.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Som statsministeren har understreget, vil verdensstopmødet i Sydafrika blive en afgørende prøve på forholdet mellem Nord og Syd.

Der opsamles så mange spørgsmål, der trænger til en effektiv og samtidig løsning, at lejligheden er oplagt. En fiasko i Johannesburg, et nyt snakkemøde, nye højtidelige erklæringer, nye løfter, der ikke bliver indfriet, vil ikke bare være en skuffelse for mødet, men vil i virkeligheden sætte det globale samarbejde langt tilbage.

På mange måder blev Rio i 1992 et gennembrud: Vigtige internationale aftaler blev gennemført på klimaområdet, på biodiversitetsområdet, der var vigtige internationale konventioner, man fik vedtaget »Agenda 21«, som stadig væk er et stærkt og fremsynet dokument, som ikke alene har givet anledning til et godt arbejde